mus kohkumisse ja werrisemisse wäärt ahhastusse tund tulnud. Paks suits tousis selle aukust ülles, ja ühhe hobiga kuuldi ka nende suurte tükkide mürrisramist, ja nähti nago ühte puhko walgolómist, ja muud ei olnud kuulda egga nähha kui nende tükkide tullokest ja mürristamist ja söddiatte kissendamiste heäled. Sest surest Ma werrisemisest mis püssi rohho läbbi tähti, mis Ma aukude sees olli pöllema läinud, olli ühhes kohhas se Kraaw, mis kuus sülda lai ja pool kolmat süggaw olli, mullaga nattuke täidetud. Agga ei se woinud palio aidata. Ommeti piddi nüüd iggamees tõle hakkama ja omma önne katsma. Kolmest otsast hakkati linna noudma. Monned kandsid sured pitkat reddelid ja pannid neid müri nale et nemmad woiksid nende peäl ülles minna, teised pistsid ommad Pajonettid walli sisse ja püüdsid nenda

nenda ülles sada, iggamees katsus omma noud möda.

Monned wahwad peälikkud käisid eel ja teised takka järrel. Mitto ja mitto kukkusid kül ülle kaela ülle pea mahha, agga mis kukkus, se kukkus, mis jäi se jäi, monned piddid ommeti ülles sama. Küllab se olleks ka pea ülles ronnitud olnud, agga nüs ja mosk piddi ka peus ollema, ja üllewel wallide peäl ollid Turkid püssi ja moõgadega neid wastowõtmas. Senniks kui need sin üllesronnisid aitasid teised alt jälle hästi tükkide ja püssi laskmissega ja wiskasid ni palio tuld ja tulle lõsid linna peäle et pimme ô paistis kui pääw. Kui siis jo üks hea hulk olli walli peäle sanud, hakkas se söddiminne üllewel. Turkid pannid wägga tuggewaste wasto ja meie rahwas söddis ello polest ja ei läinud sambo Maad taggasi, waid ikka eddasi,

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1773, lk. 23